

лъкъ. Бѣхме оставили мулетата, на които бѣхме яздили на Олуеле, въ подножието на острата глава на тоя връхъ. Вървѣхме пешъ по стръмнината нагоре. Промушихме обрѣча отъ малка гора около него, та излѣзохме на голото теме на върха.

Безкрайно голѣма свѣтла гледка грабна веднага очитѣ ни. Стоехме безмълвни отъ възторгъ и наслада. Облѣкълъ своята горна дреха, всѣки гледа на югъ морето, което блести далеко въ кржгозора като сребърна ивица, и полето отсамъ него, Драмско. Мѣста и мили и скжпи на родопчане. Старитѣ сж оставили тамъ нѣкога частица отъ своята душа, младитѣ бълнуватъ за тамъ по разказитѣ на бащи и дѣди.

И всичко това, предметъ на блѣнове и купнежи, е толкова близко. Да посегнешъ, да го уловишъ. Да се затърчишъ, да го настигнешъ. И пакъ тъй далеко, и невъзможно да се стигне. Жестока човѣшка ржка е посегнала да раздѣли недѣлимата Божя земя. Пресѣкла е пжтя за обетованата земя, затворила е вратата за кжщата ни. И сега ние гледаме съ тжжни очи отъ прозорцитѣ, и само толкова. Гледаме и въздишаеме.

